

Първата. /Окуражена отъ чутитѣ слова/.
 Разбрахте ли на тозъ народъ поробенъ
 какви слова свѣщенника говори?
Втората. Серцето ми трепери отъ възторгъ
Третата. Отъ разостъ менъ – потекоха сълзи.

/Орисницата на зодияка Възни, като ги изслуш-
 ва, става още по-строга и отвърща/:

– Словата ви извикватъ омиление
 въ душата ми. Но знаете ли колко
 прегрѣшения извърши тозъ народъ,
 къмъ себе си и къмъ своята земя!

/вълнува се/

Братъ – брата си убиваше да може
 земята му за него да остане...
 Защо шишманъ, Добротичъ, Страцимиръ
 разкъсаха прекрасната страна,
 що прадѣди, бащи и тѣхни братя
 закръглиха съ незаменими жертви?
 Защо още братъ на чужденецъ сестра
 заложи – и хвърли душа ѝ въ адъ!...

/замислена/

Спомнете си: най-върли Богомили
 не бѣха ли?... Братъ – брата не убили-
 короната да тури на глава...
 И въ черкова да влиза съ щикъ на конь!

/спира задъхана/

Първата. Тѣй, вѣрно е това, що ни припомни.
 И азъ не бихъ повдигнала ни дума...
 Но тозъ народъ многожди си плати!
 И ако ли за стари грѣхове
 му пращаме ний още изпитня,
 то може би – съ това ще го погубимъ.
 Надеждата изгуби ли съвсемъ –
 пропадна ще сломенъ, непоправимъ!

Втората. Да бждешъ строгъ – въ живота се на-
 лага.

Народитѣ не бива да забравятъ,
 че всѣки грѣхъ къмъ чужди и свои
 да бжде заличенъ е нужно адъ
 страдания. Тѣй се възмездя грѣшенъ.
 Но пакъ...но пакъ да помнеме е нужно:
 настаня ли безвѣрие въ душа –
 изгубенъ е за винаги човѣкъ...